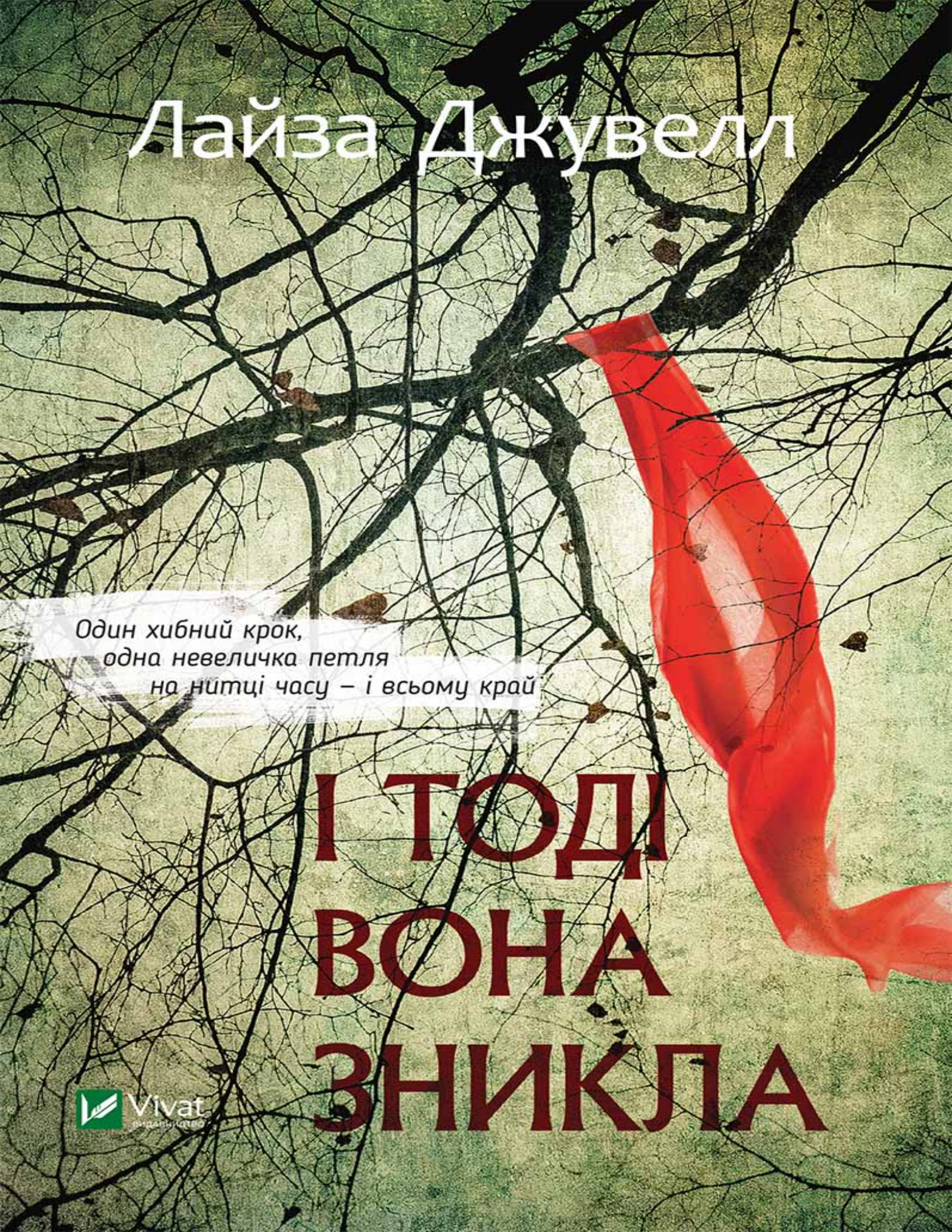
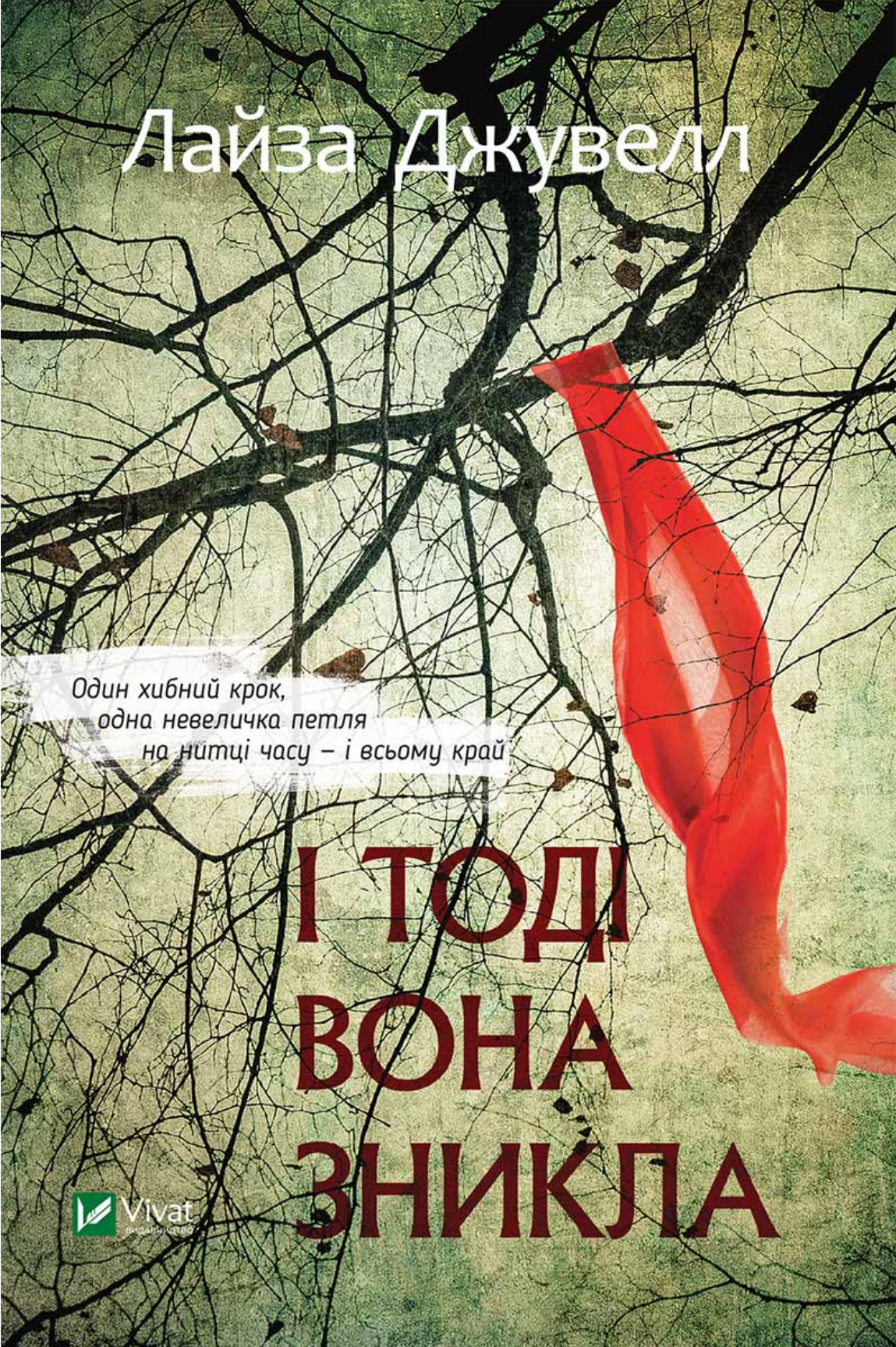

Лайза Джувелл

Один хибний крок,
одна невеличка петля
на нитці часу – і всьому край

І ТОДІ ВОНА ЗНИКЛА

The background of the book cover is a textured, light greenish-grey surface. Overlaid on this are dark, intricate, and bare tree branches that crisscross the frame. A single, vibrant red ribbon is draped across the right side of the cover, starting from a branch and flowing downwards. The overall mood is somber and contemplative.

Лайза Джувелл

Один хибний крок,
одна невеличка петля
на нитці часу – і всьому край

І ТОДІ ВОНА ЗНИКЛА

Lisa
Jewell

**THEN
SHE WAS
GONE**

Лайза
Джувелл

І ТОДІ ВОНА ЗНИКЛА

Харків

2020

2021

ISBN 978-966-982-598-8 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Jewell, Lisa. Then She Was Gone / Lisa Jewell. — London : Century, 2017. — 432 p.

Переклад з англійської *Соломії Мокрої*

Дизайнер обкладинки *Віталій Котендзи*

Електронна версія створена за виданням:

Джувелл Л.

Д40 І тоді вона зникла / Лайза Джувелл ; пер. з англ. С. Мокрої. — Х. : Віват, 2020. — 304 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-861-5 (укр.)

ISBN 978-1-78-089641-0 (англ.)

Напружений драматичний роман про силу материнської любові, прощення і зцілення після втрати найдорожчого.

П'ятнадцятирічна Еллі Мек — наймолодша дитина в родині, кохана дівчина та амбітна учениця. Аж раптом вона зникає — безглуздо, без пояснень, тим самим перекинувши життя близьких догори дригом. За два роки дівчину припиняють шукати, адже, за версією поліції, Еллі втекла з дому. Однак її мати Лорел вважає інакше.

Від моменту зникнення Еллі минає десять років. Поліція знаходить її рештки. Остання надія дізнатися, що з нею сталося, майже згасла. Проте одного дня, коли Лорел знайомиться

з харизматичним чоловіком і його дев'ятирічною дочкою Поппі, події минулого спливають у її пам'яті. Адже маленька Поппі неймовірно схожа на загиблу Еллі.

УДК 821.111

© Lisa Jewell, 2017

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Присвячується Лор

Примітка про ім'я героїні Сари-Джейд Верч'ю

Це ім'я було запозичене в справжньої Сари-Джейд Верч'ю, переможниці торішнього аукціону «Стань героєм книжки», присвяченого збиранню коштів для британської благодійної організації «КЛІК Сарджент». Варто зазначити, що Сара-Джейд Верч'ю є однією з найвидатніших, найвпливовіших і найвідданіших своїй справі людей, що нині працюють у видавничій сфері в Британії, і я надзвичайно пишаюся тим, що змогла використати її ім'я.

Місія «КЛІК Сарджент» полягає в тому, щоб змінити становище молодих людей, у яких виявили рак. Організація вважає, що діти та молодь з онкологічними захворюваннями мають право на якомога краще лікування, догляд і підтримку протягом усього шляху до одужання та потім, а також заслуговують на можливість жити повним життям, коли лікування добіжить кінця.

<http://www.clicsargent.org.uk/>

Пролог

Місяці, що передували її зникненню, були найкращі. Справді. Просто найкращі. Кожна мить була для неї подарунком і наче промовляла: «Ось і я, ще одна неперевершена мить. Лише поглянь на мене — хіба можна повірити, що я така прекрасна?» Кожного ранку радісна метушня з тушшю для вій і метеликами в животі, прискореним серцебиттям, коли вона наближалася до шкільних воріт, та вибухом радості, коли зустрічалася очима з ним. Школа більше не була кліткою, вона перетворилася на галасливий та освітлений прожекторами знімальний майданчик для її історії кохання.

Еллі Мек не могла повірити, що Тео Гудмен захотів зустрічатися з нею. Тео Гудмен, без сумніву, був найвродливішим хлопцем в одинадцятому класі. Як і в десятому, дев'ятому та восьмому. Проте не в сьомому. Ніхто з хлопців не мав гарного вигляду в сьомому класі. Тоді всі вони були витрішкуватими малюками в масивному взутті та піджаках завеликого розміру.

У Тео Гудмена ніколи не було дівчини, і всі думали, що, можливо, він гей. Він був доволі симпатичним, як на хлопця, та надзвичайно худорлявим. І взагалі дуже-дуже милим. Еллі роками мріяла про те, щоб бути з ним, байдуже, гей він чи ні. Вона була б рада просто стати йому другом. Щодня Тео проводила до школи його молода й красива мама. Вона вбиралася у спортивний одяг, її волосся було зіbrane в хвостик, і зазвичай з нею був маленький білий песик, якого Тео брав на руки й цілував на прощання, а тоді обережно опускав на тротуар. Потім він цілував маму й неквапливо проходив крізь ворота. Хлопцеві було байдуже, чи це хтось бачить. Він не соромився пса, схожого на пухівку для пудри, чи своєї матері. Він був *упевненим у собі*.

Одного дня торік, якраз після літніх канікул, Тео завів з Еллі розмову. Ось так просто. Під час обіду щось спитав про домашнє завдання. І Еллі, яка насправді нічого ні про що не знала, відразу зрозуміла, що

він не гей і розмовляє з нею, бо вона йому подобається. Це було очевидно. А потім так само невимушено вони почали зустрічатися. Еллі думала, що це буде складніше.

Проте один хибний крок, одна невеличка петля на нитці часу — і всьому край. Не лише їхній історії кохання, а всьому. Молодості. Життю. Еллі Мек. Усе зникло. Усі пішли назавжди. Якби час був мотком пряжі, а вона могла б розмотати, розплутати його, то помітила б на нитці вузлики — застережні знаки. Якщо озирнутися на минуле, усе стає очевидним. Одначе тоді, коли Еллі ще нічого ні про що не знала, вона не змогла цього передбачити. Вона рухалася просто назустріч долі з широко розплющеними очима.

Частина перша

Частина

Розділ перший

Лорел увійшла у квартиру доньки. Навіть цієї доволі погожої днини в ній було темно й похмуро. Вікно спереду загороджували жахливі зарості гліцинії, тоді як інший бік квартири повністю затіняв маленький лісок, на який виходив задній фасад будинку.

Необдумана покупка — ось що це було. Тоді Ханна саме здобула першу премію та хотіла вкласти її в щось надійне, перш ніж вона здиміє. За попередніх власників квартира була гарно облаштована, але Ханна ніколи не знаходила часу на купівлю меблів, тому зараз це місце мало вигляд сумного помешкання людини, яка переїхала після розлучення. Той факт, що Ханна не мала нічого проти маминих візитів, коли їй не було вдома, до того ж прибирала, лише доводив, що квартира була для неї нічим іншим, як готельним номером.

Лорел звично попрямувала тьмяним коридором просто на кухню, де дістала з-під раковини засоби для прибирання. Скидалося на те, що Ханна не ночувала вдома. У раковині не було миски з-під пластівців, не було бризок молока на столі, як і незакрученого тюбика туші біля косметичного збільшувального дзеркала на підвіконні. Лорел аж морозом пройняло. Ханна завжди поверталася додому. Їй більше нікуди було йти. Лорел пішла по свою сумочку, вийняла мобільний і тремтливими пальцями набрала номер доньки. Коли виклик був переадресований на голосову пошту, як завжди, коли Ханна була на роботі, мобільний випав їй з рук на підлогу, але, приземлившись на край її взуття, не розбився.

— Дідько, — прошипіла вона стиха, піднявши телефон і витріщаючись на нього байдужим поглядом. — Дідько.

Їй нікому було зателефонувати, нікого запитати: «Ви не бачили Ханни? Не знаєте, де вона може бути?» Такого в житті Лорел просто не було. Ніде не існувало жодних зв'язків. Тільки маленькі острівки життя, розсіяні тут і там.

Можливо, як міркувала Лорел, Ханна зустріла чоловіка, але це малоімовірно. У неї не було хлопця. Ніколи. Жодного. Одного разу хтось висловив припущення, що причиною цього є почуття провини

перед молодшою сестрою, у якої його вже ніколи не буде. Цю теорію можна було застосувати й до жалюгідного помешкання Ханни та браку соціального життя.

Лорел усвідомлювала, що реагує занадто гостро та що водночас не перебільшує. Коли ви — матір дитини, яка одного ранку вийшла з дому з наплічником, повним книжок, щоб піти до бібліотеки, розташованій за п'ятнадцять хвилин ходьби, але так і не повернулася додому, для вас не існує такого поняття, як перебільшення. І те, що ця жінка стояла посеред кухні своєї дорослої доньки, уявляючи її мертвою в канаві, тільки тому, що вранці та не залишила в раковині миски, мало підстави, якщо зважати на її особистий досвід.

Лорел набрала в рядку пошуку назву компанії, де працювала Ханна, і натиснула на посилання з номером телефону. Комутатор з'єднав жінку з офісом доньки, і вона затамувала подих.

— Ханна Мек, слухаю вас, — почувся голос її доньки, різкий і невиразний.

Лорел нічого не сказала, просто завершила дзвінок, натиснувши кнопку на екрані, та поклала мобільний назад у сумку. Потім відчинила дверцята посудомийки та почала її розвантажувати.

Розділ другий

Яким було життя Лорел десять років тому, коли в неї було троє, а не двоє дітей? Чи прокидалася вона щоранку, сповнена радості існування? Зовсім ні. Лорел завжди належала до тих людей, для кого склянка наполовину порожня. Навіть за найкращих обставин вона могла знайти привід поскаржитись, а радість від гарних новин умістити в нетривалу мить, яку швидко уривали нові надокучливі турботи. Отож, розплющуючи вранці очі, вона була переконана, що зле спала, хай навіть це було й не так, переймалася, що її живіт надміру товстий, волосся занадто довге або дуже коротке, будинок занадто великий або надто малий, банківський рахунок порожній, чоловік ледачий, діти надміру галасливі або дуже мовчазні, що скоро вони покинуть дім або залишаться в ньому назавжди. Прокидаючись, вона помічала бліду котячу шерсть на своїй чорній спідниці, залишеній на спинці стільця у спальні, що один капець загубився, мішки під очима Ханни, купу одягу, який вона майже місяць збиралася віднести до хімчистки на їхній вулиці, подерті шпалери в коридорі, жахливий фурункул на Джейковому підборідді, запах котячого корму, що простояв занадто довго, та відро, повне сміття, яке ліниві члени її родини, уперто не бажаючи виносити, заштовхували все далі в його нутроші.

Саме таким колись було для Лорел її досконале життя: ряд неприємних запахів і невиконаних обов'язків, дрібних клопотів і несвоєчасно оплачених рахунків.

А відтак одного ранку її донька, золота дівчинка, молодшенька, споріднена душа, її радість і гордість вийшла з дому й не повернулася.

І що ж Лорел відчувала протягом тих перших нестерпних годин? Що заповонило її голову, серце й витіснило всі незначні турботи? Переляк. Відчай. Смуток. Розгубленість. Страх. Горе. Страждання. Жах. Навіть таких драматичних слів не досить, щоб описати її почуття.

— Вона, мабуть, у Тео, — припустив Пол. — Чому б тобі не зателефонувати його матері?

Та Лорел знала наперед, що Еллі не в нього. Останнє, що сказала її донька перед тим, як піти:

— Я повернуся до обіду. Лазанья ще залишилася?

— Тобі якраз вистачить.

— Не дозволь Ханні з'їсти її! Чи Джейкові! Пообіцяй мені!

— Обіцяю.

Тоді вхідні двері з клацанням зачинилися, рівень шуму в будинку, де стало на одну людину менше, раптово знизився, треба було завантажити посуд у посудомийну машину, комусь зателефонувати, віднести Полові нагору протизастудний засіб «Лемсип» — на той момент його застуда здавалася Лорел найбільш надокучливою річчю в житті.

«Пол застудився». Скільком людям вона сказала це напередодні? Утомлене зітхання, заковчені очі. «Пол застудився». *Мій тягар. Моє життя. Бідлашина я.*

Проте Лорел усе-таки зателефонувала мамі Тео.

— Ні, — відповіла Беккі Гудмен, — ні, мені дуже шкода. Тео весь день був удома, і ми нічого не чули від Еллі. Дайте знати, якщо я можу чимось допомогти.

Коли пообіддя перейшло у вечір, вона вже встигла по черзі зателефонувати всім друзям Еллі, сходила в бібліотеку, де їй дозволили подивитися записи з камер відеоспостереження, і стало ясно, що Еллі не була в бібліотеці того дня. Коли сонце вже сідало за обрій, а будинок занурився в холодну темряву, яку що кілька хвилин прохромлювали білі спалахи беззвучної грози, яка розігралася в небі, Лорел урешті-решт піддалася невідступному страху, що протягом дня нарастив усередині, та зателефонувала до поліції.

Саме того вечора вона вперше відчула ненависть до Пола, босоногого, в халаті, який пахнув постільною білизною й шмарклями, який шморгав, шморгав, шморгав носом, доки нарешті не відсякувався. Жахливе булькання в його ніздрях і важке дихання ротом звучали для надчутливого слуху дружини, немов передсмертна агонія якогось монстра.

— Переодягнися, — гаркнула вона. — Будь ласка.

Чоловік послухався, наче залякана дитина, і за кілька хвилин спустився вниз в одязі для літнього відпочинку — шортах із

накладними кишенями та яскравій футболці. Усе неправильно. Неправильно, неправильно, неправильно.

— І висякайся, — наказала Лорел. — Як слід. Щоб нічого не залишилося.

Він знову дотримався її вказівок. Вона зі зневагою спостерігала за тим, як Пол зіжмакав серветку в кульку та з нещасним виглядом прокрався через кухню до смітника, щоб викинути її.

А згодом прибула поліція.

І все почалося.

Почалося те, чому не було кінця-краю.

Іноді Лорел запитувала себе, чи склалося б усе по-іншому, якби Пол не хворів того дня, якби він примчав розтріпаний з роботи після першого ж її дзвінка, у діловому костюмі, ладний негайно діяти, якби чоловік сидів поряд, випроставшись, накривши її долоні своєю, якби не дихав ротом, не хлюпав носом і не скидався на опудало. Чи змогли б вони пройти крізь це? Чи тоді щось інше змусило б її ненавидіти його?

Поліціанти пішли о восьмій тридцять. Незабаром по тому у дверях кухні з'явилася Ханна.

— Мамо, — промовила вона винувато. — Я голодна.

— Пробач, — сказала Лорел, зиркаючи на кухонний годинник. — Господи, та ти вже, мабуть, помираєш із голоду.

Вона важко підвелась і безтямно оглянула з донькою вміст холодильника.

— Це? — запитала Ханна, виймаючи пластиковий контейнер з останнім шматочком лазаньї.

— Ні. — Лорел різко вихопила в неї контейнер.

Ханна здивовано глянула на неї.

— Чому?

— Просто ні, — відказала вона, цього разу лагідніше.

Лорел приготувала Ханні тост із квасолею, а тоді сиділа й дивилася, як дочка його їсть. Ханна. Її середульша дитина. Проблемна. Утомлива. Лорел не хотілося б опинитися з нею на безлюдному острові. Раптом у її голові швидко та майже непомітно майнула жахлива думка.

Це вона мала зникнути, а Еллі — їсти тост із квасолею.

Вона м'яко торкнулася долонею щоки Ханни та вийшла з кухні.

Розділ третій

Раніше

Перше, чого Еллі не слід було коїти, — мати погану оцінку з математики. Якби вона працювала наполегливіше, була розумнішою, якби в день контрольної не почувалася такою виснаженою, не була аж такою неуважною, не позіхала частіше, ніж зосереджувалася на завданнях, якби дістала «відмінно» замість «добре», тоді нічого цього не сталося б. Однак, якщо повернутися до подій, що передували контрольній з математики, якби Еллі не закохалася в Тео, а натомість закохалася в хлопця, що був би повним нулем у математиці, якому було б начхати на математику та результати контрольних, у хлопця без амбіцій або, ще краще, узагалі б ні в кого не закохувалася, тоді вона не відчувала б потреби бути не гіршою та навіть кращою за нього, тоді вона раділа б оцінці «добре» і не стала б, повернувшись додому того вечора, благодіяти маму найняти репетитора.

То був він — перший вузлик на нитці часу. Близько четвертої тридцять тієї січної середи.

Еллі повернулася додому не в гуморі. Таке часто траплялося. Дівчина ніколи не чинила так навмисне. Просто так виходило.

Тільки-но Еллі бачила маму чи чула її голос, її охоплювало незрозуміле роздратування, а потім знаходило вихід усе те, що вона не могла вчинити чи висловити цілий день у школі, адже там її вважали за хорошу людину, а коли в тебе така репутація, ризикувати не варто.

— Мій учитель з математики — відстій, — заявила вона, кинувши наплічник на лавку в передпокої. — Повний відстій. Ненавиджу його.

Еллі насправді не відчувала цього до вчителя. Вона ненавиділа себе за невдачу. Проте сказати так не могла.

— Що трапилося, любя? — запитала її мама, яка стояла біля кухонної мийки.

— Я щойно сказала! — насправді вона не говорила, але це не мало значення. — Мій учитель просто жахливий. Я провалю випускні іспити. Мені потрібен репетитор. Дуже-дуже потрібен.

Еллі влетіла на кухню й театральню плюхнулася на стілець.

— Ми не можемо дозволити собі репетитора, — відповіла Лорел. — Ти могла б відвідувати математичний гурток після школи.

Ось і наступний вузлик. Якби Еллі не була такою розпещеною дитиною та не очікувала, що мама змахне чарівною паличкою й вирішить замість неї всі проблеми, якби мала хоч приблизне уявлення про реальну фінансову ситуацію в сім'ї, якби її хвилювало хоч щось, окрім себе, то на цьому їхня розмова закінчилася б. Вона би просто сказала: «Добре, я розумію. Так і вчиню».

Проте цього не сталося. Еллі все наполягала й наполягала. Запропонувала платити зі своїх заощаджень. Перелічила однокласників, які брали приватні уроки, хоча були *значно* біднішими за них.

— А якщо попросити когось зі школи? — запропонувала мама. — Когось зі старших, хто погодився б допомогти тобі за кілька фунтів і шматок торта?

— Що? Нізащо! Боже мій, це було б так ніяково!

Так він і зник, вислизнувши з рук, наче щось ковзке, — цей іще один шанс на порятунок. Пропав безслідно. А вона й не підозрювала.

Розділ четвертий

Ще дві хвилини тому від того дня в травні 2005-го, коли Еллі не повернулася додому, і до сьогодні не виявлено ніяких істотних зачіпок, що стосувалися б її зникнення. Жоднісіньких.

Востаннє Еллі бачили на Страуд-Грін-роуд, де о десятій сорок три її зафіксувала камера відеоспостереження, коли дівчина ненадовго зупинилася поглянути на своє віддзеркалення у вікні автомобіля. Якийсь час існувала версія, що вона зупинилася, щоб подивитися на когось в авто чи сказати щось водієві, але поліція вийшла на власника та з'ясувала, що на момент зникнення Еллі він перебував на відпочинку, а його авто весь цей час стояло припарковане на тому місці. Ось і все. На цьому відомості про подорож Еллі вичерпувалися.

Поліціанти обійшли всі будинки в безпосередній близькості, допитали зареєстрованих педофілів, узяли записи з камер відеоспостереження в усіх власників крамниць на Страуд-Грін-роуд, залучили Лорел і Пола до зйомок звернення до громадськості, яке побачили близько восьми мільйонів людей, однак геть нічого не допомогло їм просунутися далі за той запис, на якому Еллі дивиться на себе у вікно автомобіля о десятій сорок три.

Те, що зникла дівчина була одягнена в чорну футболку та джинси, стало проблемою для поліції. Як і те, що її чарівне золотаве волосся було зібране в неохайний хвостик, наплічник був темно-синім, а кросівки — звичайнісінькі, білі, із супермаркету. Складалося враження, що вона навмисне доклала зусиль, аби стати невидимою.

Двоє детективів-інспекторів засукавши рукави по-знавецьки обшукували спальню Еллі протягом чотирьох годин. Здавалося, Еллі не взяла із собою нічого незвичайного. Можливо, вона прихопила щось зі спідньої білизни — Лорел не могла знати, чи зникло щось із її шухляд. Вона також могла взяти одяг на зміну, але Еллі, як майже кожна п'ятнадцятирічна дівчина, мала силу-силенну одягу, надто багато, щоб Лорел могла за ним устежити. Однак у її скарбничці, як і раніше, лежало кілька щільно згорнутих десятифунтових купюр, які дівчина відкладала після кожного дня народження. Її зубна щітка

залишилась у ванній, як і дезодорант. Еллі завжди брала із собою зубну щітку та дезодорант, коли ночувала в подруг.

За два роки пошуки згорнули. Лорел знала: у поліції вирішили, що її донька втекла з дому.

Із чого вони це взяли, якщо камери відеоспостереження не зафіксували Еллі на жодному вокзалі, жодній автобусній зупинці, жодній дорозі, крім тієї, з якої вона зникла? Припинення пошуків спустошило Лорел.

Ще більшого болю їй завдала реакція Пола: «Гадаю, це означає, що нам треба змиритися з тим, що сталося».

Цей момент, саме цей момент став останнім цвяхом, забитим у віко труни їхнього шлюбу.

Діти тим часом жили, наче потяги, що курсують за графіком. Ханна склала необхідні для вступу іспити, Джейк закінчив університет на південному заході Англії, ставши дипломованим геодезистом. Пол тим часом був заклопотаний просуванням службовими сходами, купував собі нові костюми, планував придбати кращий автомобіль, знаходив в інтернеті та показував дружині готелі й курорти, де того літа були спеціальні пропозиції. Пол не був кепським чоловіком. Навпаки. Лорел вийшла заміж за хорошого чоловіка, як завжди планувала. Однак те, як він змирився з дірою, жорстоко пробитою в їхніх життях зникненням Еллі, показало їй, що Пол був не досить великим і сильним — не вдосталь *божевільним*.

Розчарування в чоловікові стало такою незначною частиною решти, що Лорел його майже не помічала. Тож коли за рік Пол з'їхав, це нічого не означало — маленький епізод з життя, озираючись на який згодом, вона обмалювала могла пригадати. Усе, що Лорел пам'ятала про той період, було сліпою потребою шукати далі.

— Хіба не можна ще раз обійти будинки? — благала вона поліціантів. — Минув цілий рік відтоді, як ви шукали востаннє. Можливо, вдасться знайти щось, чого не виявили раніше.

Жінка усміхнулася.

— Ми вже все обговорили, — сказала вона, — і вирішили, що це буде недоцільним використанням ресурсів. Не зараз. Можливо, десь за рік. Можливо.

Аж раптом цього січня ні сіло ні впало зателефонували з поліції та повідомили, що «Краймвотч» ¹ хоче виголосити звернення до громадськості на десяту річницю зникнення Еллі. Ще раз відтворити події. Програма вийшла 26 травня. Це не дало жодних нових свідчень. Ніяких свіжих зачіпок.

Не змінило нічого нічого.

До сьогодні.

Голос детектива з телефону звучав обережно:

— Можливо, це нічого не означає. Так чи інакше ми б хотіли, щоб ви приїхали.

— Що ви знайшли? — запитала Лорел. — Тіло? Що це?

— Прошу, місіс Мек, лише приїдьте.

Десять років не було нічого. А тепер щось з'явилося.

Вона схопила сумочку та вийшла з будинку.

¹ «Краймвотч» (англ. «Crimewatch») — британська телевізійна програма, у якій відтворюють нерозкриті злочини з метою дістати від громадськості інформацію, що може допомогти в розкритті справи. (Тут і далі прим. пер.)

Розділ п'ятий

Раніше

Її порадив хтось із сусідів. Звали її Ноель Доннеллі. Почувши дзвінок у двері, Еллі підвелася й визирнула в коридор, доки її мама відчиняла двері. Жінка була старшою, на вигляд мала близько сорока років і говорила з ірландським чи то шотландським акцентом.

— Еллі! — покликала мама. — Еллі, іди познайомся з Ноель.

У цієї жінки було блідо-руде волосся, скручене та зібране на потилиці. Вона усміхнулася дівчині й промовила:

— Добридень, Еллі. Сподіваюся, ти вже ввімкнула свій мозок?

Еллі не зрозуміла, жартує вона чи ні, тож не усміхнулась у відповідь, а просто кивнула.

— Добре, — відказала Ноель.

Для першого уроку вони підготували місце в кутку їдальні: принесли з кімнати Еллі настільну лампу, прибрали все зайве, поставили на стіл дві склянки, глечик з водою та пенал у чорну та червону цяточку.

Лорел пішла на кухню приготувати репетиторці чашку чаю. Ноель зупинилася, помітивши на табуреті їхнього кота.

— Ого, — промовила вона, — який великий хлопчик. Як його звати?

— Тедді, — відповіла Еллі. — *Ведмедик* Тедді. А скорочено — Тедді.

То були її перші слова, звернені до Ноель. Дівчина ніколи їх не забуде.

— Що ж, я розумію, чому ви так його звете. Він і справді схожий на великого волохатого ведмедя!

Чи сподобалася Ноель їй тоді? Еллі не пам'ятала. Вона просто усміхнулась їй, погладивши Тедді та стиснувши в долоні його пухнасте хутро. Дівчина любила свого кота й раділа, що він був поряд, своєрідний буфер між нею та цією незнайомкою.

Від Ноель Доннеллі пахло рослинною олією й немитим волоссям. На ній були джинси, джемпер верблюжого кольору з ковтунцями та поношені коричневі черевики, годинник «Таймекс» на веснянкуватому зап'ястку й окуляри для читання, що висіли на зеленому шнурку в неї

на шії. Жінка мала широкі плечі, шию, злегка нахилену вниз і з горбком ззаду, а також надзвичайно довгі й худі ноги. Здавалося, ніби вона все життя провела в кімнаті з дуже низькою стелею.

— Отже, — почала Ноель, надіваючи окуляри та нишпорячи в коричневому шкіряному портфелі, — я принесла завдання кілька іспитів за попередні роки. Зараз ми почнемо із завдань одного такого іспиту, щоб визначити твої сильні та слабкі сторони. Але чи не могла б ти спочатку пояснити, із чим саме маєш труднощі?

Цієї миті ввійшла Лорел, тримаючи горнятко чаю та блюдце з печивом із шоколадною крихтою. Вона мовчки та швидко залишила їх на столі, поводячись так, ніби Еллі й Ноель Доннеллі були на побаченні або надтаємній зустрічі. Еллі кортіло сказати: «Не йди, мамо. Побудь зі мною. Я не готова залишитися наодинці із цією незнайомкою».

Вона свердлила очима потилицю матері, коли та крадькома вийшла з кімнати й обережно зачинила за собою двері з тихим вибачливим клацанням.

Ноель Доннеллі повернулася до Еллі й усміхнулася. У неї були дуже маленькі зуби.

— Гаразд, — мовила репетиторка, поправивши окуляри на вузькому перенісці, — на чому ми зупинилися?

Розділ шостий

Світ здавався Лорел повним лихих знамень, коли вона їхала на максимально дозволений швидкості до поліцейного відділка в районі Фінсбері-парк. Люди на вулицях мали зловісний вигляд, немов були на межі скоєння якогось темного злочину. Навіси лопотіли на свіжому вітрі, нагадуючи змахи крил хижих птахів. Білборди, здавалося, от-от упадуть на дорогу та розчавлять її.

Адреналін торував собі шлях крізь її втому.

Лорел не спала як слід з 2005-го.

Вона вже сім років жила сама. Спочатку в їхньому сімейному будинку, а потім у квартирі, куди переїхала три роки тому, після того як Пол поховав будь-які шанси на примирення, якимсь спромігшись знайти іншу жінку, яка запропонувала йому жити з нею, і він погодився. Лорел так і не змогла збагнути, як йому це вдалось, як він відшукав ту свіжу, здорову частину себе серед уламків усього іншого. Проте вона не звинувачувала Пола. У жодному разі. Їй хотілося б учинити так само, кортіло би спакувати кілька великих валіз і попрощатися із собою, побажати собі щасливого життя, подякувати за всі спогади, затримати на собі лише один довгий ніжний погляд, а потім тихо зачинити двері, високо підняти підборіддя, відчутти на маківці промені вранішнього сонця та вирушити назустріч новому світлому майбуттю. Вона б умить так учинила. Справді.

Джейк і Ханна, звісно, також переїхали. Швидше й раніше, на думку Лорел, ніж це сталося б, якби життя не зійшло з рейок десять років тому. Діти декого з її друзів, що були однолітками Джейка й Ханни, досі жили з батьками. Її друзі нерідко скаржилися, нарікаючи на порожні пакети з-під апельсинового соку в холодильнику, огидні звуки під час сексу, шумні повернення з нічних клубів о четвертій ранку в нетверезому стані, які сполохували собаку та тривожили їхній сон. Як би Лорел хотіла почути, що хтось із її дітей приплентався додому рано-вранці. Як би хотіла побачити на підлозі доріжку з брудного посуду та пом'ятих спортивних штанів зі спідньою білизною всередині. Аж ні, знайшовши свої прихистки, її діти не озиралися назад. Джейк мешкав

у Девоні з дівчиною на ім'я Блу, яка тримала його в полі зору й уже говорила про дітей, хоч вони зустрічалися всього-на-всього рік. Ханна жила за кілька кілометрів від Лорел у своїй крихітній темній квартирі, працюючи по чотирнадцять годин на день, включно з вихідними, у лондонському Сіті без будь-якої явної причини, крім фінансової винагороди. Ніхто з них Бога за бороду не тримав, але, зрештою, чії діти були кращими? Стільки мрій, сподівань та розмов про балерин і поп-зірок, концертних піаністів і вчених-новаторів. І всі вони опинилися в офісі. Геть усі.

Лорел мешкала в новобудові в лондонському районі Барнет. У її квартирі було дві спальні — для неї та для гостей, — балкон, що мав удосталь місця для кількох вазонків з квітами та стола зі стільцями, кухня з блискучими червоними меблями, а ще Лорел володіла місцем на стоянці. Це зовсім не скидалося на дім, яким вона собі його уявляла, але жити там було зручно й безпечно.

Чим же вона заповнювала свої дні тепер, коли поряд не було дітей? Коли поруч не було чоловіка? Тепер Лорел навіть не мала кота, хоча він дожив заради неї майже до двадцяти одного року. Три дні на тиждень жінка працювала у відділі маркетингу торгового центру в Хай-Барнеті — північній частині району. Раз на тиждень вона їздила в сусідній Енфілд навідати матір у будинку для людей похилого віку. Раз на тиждень прибирала квартиру Ханни. Решту часу Лорел присвячувала дрібним справам, удаючи, що вони для неї важливі: купувала рослини в садових центрах, щоб прикрасити ними свій балкон, зустрічалася з друзями, які тепер мало її хвилювали, щоб разом випити кави, від якої не мала задоволення, та поговорити про те, що її зовсім не цікавило. Раз на тиждень вона ходила в басейн. Не для того, щоб бути у формі, а просто тому, що завжди туди ходила й не могла знайти поважної причини, щоб припинити.

Тож Лорел було незвично вперше за стільки років виходити з дому з відчуттям нагальності, з конкретною метою, з негайною потребою докласти зусиль до чогось справді важливого.

Їй мали щось показати. Можливо, фрагмент кістки, клаптик закривавленої тканини чи фотографію набряклого тіла в прихованій від людських очей водоймі. Після десяти років невідомості жінка от-от мала щось *дізнатися*. Їй могли надати докази того, що її донька жива.

Або ж докази того, що вона мертва. Тягар на душі свідчив про те, що Лорел очікувала останнього.

Серце важко гупало під ребрами, поки вона їхала до відділка.

Розділ сьомий

Раніше

Ноель Доннеллі потроху починала подобатися Еллі за ті щотижневі зимові уроки. Не те щоб одразу сподобалася. Поволі. Здебільшого тому, що вона була дійсно хорошою вчителькою, а Еллі стала найкращою серед найсильніших учнів у своєму класі й мала всі шанси скласти іспит на «відмінно». Але на те були й інші причини. Ноель часто приносила Еллі невеличкі подарунки: набір сережок з «Клерз Аксесоріз», фруктовий бальзам для губ, гарненьку ручку. «Для моєї найкращої учениці», — говорила вона. І якщо Еллі протестувала, вона лише відмахувалася: «Я просто була в торговому центрі. Це дрібниці, справді».

Також Ноель завжди запитувала про Тео, якого раз зустріла в них удома на другому чи третьому уроці. «Як там твій симпатичний приятель?» — цікавилася вона, що могло б збентежити Еллі, але не хвилювало передусім через приємний ірландський акцент репетиторки, завдяки якому усі її слова здавалися цікавішими й кумеднішими, аніж було насправді.

— У нього все добре, — відповідала Еллі.

А Ноель усміхалася своєю дещо холодною усмішкою та казала:

— Що ж, тобі з ним пощастило.

Тим часом випускні іспити невпинно наближалися. Настав березень, і Еллі почала лічити до них час не місяцями, а тижнями. Її щовівторкові післяобідні уроки з Ноель набирали обертів, позаяк мозок дівчини активізувався та легше поглинав пояснення й формули. З'явився швидкий темп, енергійний ритм. Отож того першого вівторка в березні Еллі відразу помітила зміну в настрої Ноель.

— Добридень, юна леді, — привіталася репетиторка, ставлячи сумку на стіл та розстібаючи блискавку. — Як справи?

— Усе гаразд.

— Що ж, чудово. Рада чути. Як твої успіхи з домашнім завданням?

Еллі підсунула до неї виконане завдання. Зазвичай Ноель надівала окуляри й відразу починала перевіряти його, але сьогодні жінка просто поклала руку на зошит і неуважно постукала по ньому пальцями.

— Хороша дівчинка, — мовила вона. — Ти така славна дівчинка.

Еллі запитально дивилася на неї краєм ока, чекаючи на знак, що їхній урок розпочався, але його все не було. Натомість Ноель сліпо витріщалася на її домашню роботу.

— Скажи мені, Еллі, — нарешті промовила вона, перевівши на дівчину пильний погляд. — Що найгірше коли-небудь траплялося з тобою?

Еллі знизала плечима.

— Що? — наполягала Ноель. — Наприклад, смерть хом'яка чи щось на кшталт цього.

— У мене ніколи не було хом'яка.

— О, тоді, можливо, це. Може, те, що в тебе ніколи не було хом'яка — найгірше, що з тобою траплялося?

Еллі знову знизала плечима.

— Я ніколи особливо не хотіла його.

— Гаразд, а чого тобі хотілося? Чого тобі дуже сильно кортіло, але ти не могла цього отримати?

Еллі чула звук телевізора, що долинав з кухні, чула, як мати пилюситься у кімнаті над ними, як сестра розмовляє з кимось телефоном. Члени її сім'ї просто жили своїм життям і не були змушені вести з репетитором з математики дивну розмову про хом'яків.

— Насправді нічого особливого. Тільки звичайні речі: гроші, одяг.

— Ти ніколи не хотіла собаку?

— Та ні.

Ноель зітхнула й підсунула до себе домашню роботу Еллі.

— Тоді ти дуже щаслива дівчинка. Дуже щаслива. Сподіваюся, ти цінуєш те, як тобі поталанило?

Еллі кивнула.

— Добре. Бо коли тобі виповниться стільки, скільки мені зараз, ти хотітимеш чимало всього й бачитимеш, як усі інші це мають, і думатимеш, що далі мусить бути твоя черга. *Без сумніву*. А потім дивитимешся, як це все віддаляється й зникає. І нічого не зможеш із тим удіяти. Зовсім нічого.

На якусь мить запала гнітюча тиша, а тоді Ноель нарешті повільно начепила на носа окуляри, розгорнула першу сторінку домашнього завдання Еллі та промовила:

— Що ж, подивімось, як моя найкраща учениця впоралася цього тижня.

— Скажи мені, Еллі, про що ти мрієш?

Еллі подумки застогнала, адже Ноель Доннеллі знову була в цьому дивному гуморі.

— Я просто хочу добре скласти випускні іспити. Пізніше — іспити, необхідні для вступу. І вступити до хорошого університету.

Ноель похитала головою, закотивши очі.

— Та що з вами, молоддю, таке? Звідки ця *одержимість* університетами? О, скільки було галасу, коли я вступила до Трініті-коледжу! Велика подія! Моя мати без упину розповідала про це всім і кожному. Єдина донька! До Трініті! І глянь-но на мене зараз. Одна з найзлиденніших людей, яких я знаю.

Еллі усміхнулась, не знаючи, що відповісти.

— Ні, в житті є дещо важливіше, ніж університет, міс Усезнайко. Важливіше за атестати й дипломи. У мене їх хоч греблю гати. І подивися на мене: сиджу тут з тобою у вашому чудовому затишному будинку, п'ю ваш чудовий чай з бергамотом та отримую копійки за те, щоб наповнити твою голову своїми знаннями. А тоді повертаюся додому, де немає нічого. — Вона різко обернулась і пронизала Еллі поглядом. — *Нічого*, присягаюся.

Потім Ноель зітхнула й усміхнулася, від чого окуляри піднялися на її носі. Вона нарешті відвернула погляд від Еллі, і їхній урок розпочався.

Згодом Еллі прийшла до мами на кухню та заявила:

— Мамо, я хочу припинити уроки з Ноель.

Лорел обернулась і здивовано глипнула на неї:

— Припинити? Чому?

Еллі хотілося розповісти матері правду. Їй кортіло сказати: «Вона мене лякає й говорить дуже дивні речі. Я більше не хочу залишатися з нею наодинці кожного тижня». Як же вона шкодувала, що не спромоглася вимовити ці слова. Можливо, тоді її мати змогла б з усім цим розібратись і все склалося б інакше. Та вона чомусь не

наважилася. Можливо, боялася, що мама відповість, що це безглузда причина припиняти заняття перед самими іспитами. Або, може, не хотіла прикрощів для Ноель, не хотіла, щоб виник *інцидент*. Та хай якою була причина, що збила її з правильного шляху, Еллі сказала:

— Гадаю, я взяла від уроків з Ноель усе, що могла. Вона дала мені завдання для підготовки. Я можу просто виконувати їх сама. Зможемо трохи заощадити.

Вона мило усміхнулась і чекала на материну відповідь.

— Ну, це доволі дивно — припиняти уроки саме перед іспитами.

— У тому й річ. Я могла б використати цей час на щось інше. Географію, наприклад. Мені треба приділити їй більше часу.

То була стовідсоткова брехня. Еллі не мала жодних проблем з навчанням. Одна година на тиждень нічого не змінила б. Проте вона й далі усміхалася, намагаючись піддобрити маму, а її прохання зависло між ними.

— Що ж, тобі вирішувати, люба.

Еллі схвально кивнула. Відлуння гнітючих слів Ноель, слабкий запах смаженої їжі та немитого волосся, зміни настрою та дещо недоречні запитання, які не стосувалися теми, пульсували в її голові.

— Якщо ти в цьому впевнена, то було б добре уникнути зайвих витрат, — озвалася мама.

— Я про це й кажу. — Еллі відчула полегшення.

— Добре, — мама відкрила холодильник, вийняла баночку із соусом болоньезе та зачинила дверцята. — Я зателефоную їй завтра.

— Чудово, — весело відповіла Еллі, відчуючи, як з її душі впав дивний огидний тягар. — Дякую.

Розділ восьмий

Лорел зустрів молодий поліціант, який здавався виснаженим та дещо схвильованим і мав спітнілі долоні. Він провів її в кімнату для допитів.

— Дякую, що приїхали, — сказав він так, ніби вона мала вибір. *Перепрошую, сьогодні в мене багато справ. Можливо, наступного тижня?*

Хтось пішов принести їй води, а за хвилину відчинилися двері і в них з'явився Пол.

Пол, Господи, звісно ж! Лорел навіть не згадала про нього. Вона поводитися так, ніби це стосувалося лише її. Утім, хтось із відділка, певна річ, повідомив Полові. Він влетів до кімнати з розпатланим сивим волоссям, у пом'ятому костюмі, зі шкірою, просякнутою сухим запахом лондонського Сіті. Його рука лягла на плече Лорел, коли він минав її, але вона не змогла змусити себе повернутися та привітатися з ним і тільки про людське око вичавила із себе кволу усмішку.

Притиснувши руку до краватки, Пол опустився в крісло поруч із нею. Хтось приніс йому чай з автомата. Вона відчула роздратування через чай. І через Пола.

— Ми обстежили ділянку поблизу Дувра, — почав детектив на ім'я Дейн. — Нам зателефонував чоловік, який вигулював собаку. Його тер'єр відкопав сумку.

Сумка. Лорел нестямно кивнула. Сумка — не тіло.

Дейн вийняв з конверта з картонною підкладкою кілька фотографій 20×25 см і підсунув їх до Лорел та Пола.

— Ви впізнаєте що-небудь із цих речей?

Лорел притягнула фотографії до себе.

На першому фото була сумка Еллі. Її наплічник. Той, що висів у неї на плечі, коли вона вийшла з дому, збираючись до бібліотеки, багато років тому. На ньому був маленький червоний логотип, який став важливою частиною опису зовнішнього вигляду Еллі. Фактично це був єдиний розпізнавальний знак на ній того дня.

На другій світлині була чорна футболка вільного крою з вирізом човником та короткими рукавами. Етикетка всередині з написом «Нью

Лук». Еллі носила її, частково заправляючи в джинси спереду.

Третя зображувала трикотажний бюстгальтер сірого кольору в маленьку чорну цяточку. Етикетка з написом «Атмосфір».

На четвертій були блідо-блакитні джинси. Етикетка з написом «Топ Шоп».

На п'ятій — пара стоптаних білих кросівок.

На шостій була однотонна чорна толстовка з капюшоном і білими шнурками. Етикетка з написом «Некст».

На сьомій зображені ключі від будинку з брелоком — маленькою пластмасовою совою, у якої світилися очі, якщо натиснути кнопку на животі.

На восьмій була купка зошитів і підручників, зелених та підгнилих.

На дев'ятій був пенал у чорну й червону цяточку з ручками та олівцями.

Десята зображувала одну щоденну прокладку, набряклу й огидну.

На одинадцятій був малесенький шкіряний гаманець із фіолетових і червоних клаптиків з блискавкою вздовж трьох його боків і червоним помпоном на язичку.

На дванадцятій — маленький ноутбук, старомодний і трохи пошарпаний.

На останній світлині зображений паспорт.

Лорел підтягнула її ближче до себе. Пол нахилився до неї, і вона посунула фото так, що воно опинилося між ними.

Паспорт.

Еллі не взяла із собою паспорт. Він досі був у Лорел. Час від часу вона виймала його з коробки з речами Еллі та вдивлялася в примарне обличчя доньки, міркуючи про подорожі, у які та ніколи не вирушить.

Однак, роздивляючись фото, Лорел збагнула, що паспорт належить не Еллі.

То був паспорт Ханни.

— Я не розумію, — сказала вона. — Це паспорт моєї старшої доньки. Ми думали, що вона його загубила. Але... — Лорел знову глянула на фото, торкаючись пальцями його країв, — він тут. У наплічнику Еллі. Де ви це знайшли?

— У густій лісистій місцевості, — відповів Дейн. — Неподалік поромного перевозу. За однією з версій, які ми розглядаємо, вона могла

прямувати в Європу. Зважаючи на паспорт.

Лорел відчула вибух гніву та обурення. Вони шукали докази на підтвердження своєї давньої версії, що Еллі втекла з дому.

— Але ж її наплічник, — заперечила вона. — Там лише речі, які були при ній, коли вона зникла десять років тому. А ви кажете, що вона взяла їх із собою, щоб покинути країну? Через стільки часу? Це не має жодного сенсу.

Дейн подивився на Лорел майже з ніжністю.

— Ми уважно оглянули її одяг. Він помітно зношений.

Лорел притиснула руку до грудей, коли в уяві постав образ її ідеальної дівчинки, завжди бездоганно чистої, свіжої та пахучої, яка протягом років щодня вбирається в той самий одяг.

— То... де вона? Де Еллі?

— Ми шукаємо її.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.